

Дрозд А. В.,  
аспірант

Харківського національного університету внутрішніх справ

## ДЕЯКІ ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ АРЕШТУ МАЙНА В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

**Анотація.** Стаття присвячена дослідженню проблем арешту майна у кримінальному провадженні, яке здійснено через призму положень чинного кримінального процесуального законодавства України. На цій основі виокремлено законодавчі прогалини й неточності в частині регулювання питання арешту майна; розкрито практичні проблеми накладення арешту на майно, яке було вилучено; сформульовано зміни та доповнення до Кримінального процесуального кодексу України стосовно процесуального порядку арешту майна та забезпечення прав і законних інтересів осіб, щодо майна яких вирішується питання про арешт.

**Ключові слова:** арешт майна, слідчий суддя, суд, слідчий, розшук майна, клопотання.

**Постановка проблеми.** Відповідно до розділу II КПК України одним із заходів забезпечення кримінального провадження, пов'язаного з обмеженням чи позбавленням права власності, є арешт майна, з огляду на що законодавцем закріплені відповідні приписи, що регламентують його порядок та підстави. Водночас необхідно зауважити, що з моменту введення в дію чинного КПК України його положення, що стосуються регулювання правових підстав і порядку застосування арешту майна в кримінальному провадженні вже неодноразово зазнавали законодавчих змін і доповнень. І як слушно зазначає О.Ю. Татаров, до ст. 170 КПК України «Накладення арешту на майно» зміни вносилися чотири рази, та двічі повністю змінювалася редакція норми у зв'язку з неузгодженістю її положень з іншими нормами та інститутами кримінального процесуального права. На переконання науковця, основними причинами повторних внесень змін і уточнень, в тому числі й щодо достатньо «свіжих» норм, є недостатньо ефективна та непослідовна робота над законопроектами (іноді з прихованим «конфліктом інтересів» самих законотворців), редакційно невдалі формулювання, що допускають варіативність тлумачення норм, недооцінка важливості (а то й обов'язковості) публічного фахового обговорення проекту, зневага до експертної оцінки або невикористання можливості залучення експертів, невміння спрогнозувати ризики прийняття недосконалих норм і загрози настання небажаних (негативних) наслідків під час її застосування [1, с. 71–72]. Науковець дійсно має рацію, адже правовий інститут арешту майна вже неодноразово піддавався змінам і доповненням у зв'язку з практичними проблемами його правозастосування. Однак навіть після цього окремі проблеми так до кінця й не вирішено, що свідчить про актуальність піднятого питання.

**Аналіз останніх досліджень і публікацій.** Проблематиці арешту майна як заходу забезпечення кримінального провадження присвячені наукові праці таких учених, як І.В. Гловюк, С.М. Смоков, Ю.М. Мирошніченко, О.Ю. Татаров, О.Г. Шило, та інших. Проте незважаючи на наявні наукові розробки, сьо-

годні в правозастосовній практиці залишаються проблемні аспекти, які потребують подальшого вивчення і формування відповідних пропозицій з удосконалення чинного кримінального процесуального законодавства України.

**Формування цілей.** Метою статті є дослідження інституту арешту майна крізь призму положень кримінального процесуального законодавства та практики його застосування.

**Виклад основного матеріалу.** Відповідно до ч. 1 ст. 170 КПК України арештом майна є тимчасове, до скасування у встановленому цим Кодексом порядку, позбавлення за ухвалою слідчого судді або суду права на відчуження, розпорядження та/або користування майном, щодо якого існує сукупність підстав чи розумних підозр вважати, що воно є доказом злочину, підлягає спеціальній конфіскації у підозрюваного, обвинуваченого, засудженого, третіх осіб, конфіскації у юридичної особи, для забезпечення цивільного позову, стягнення з юридичної особи отриманої неправомірної вигоди, можливої конфіскації майна.

Таким чином, аналіз наведеного положення дає можливість зазначити, що арештовується як майно, яке може бути визнано речовим доказом, так і майно, яким надалі можуть бути задоволені законні майнові вимоги фізичних і юридичних осіб або держави.

В першому випадку, тобто коли необхідно арештувати речі і документи, що можуть мати доказове значення, арешт у вигляді позбавлення права на відчуження, розпорядження та/або користування майном не забезпечує правомірне знаходження речей і документів у сторони обвинувачення. Пояснюється це тим, що власника та/або володільця зазначеного необхідно позбавити саме права володіння річчю або документом і, відповідно, тимчасово надати це право стороні обвинувачення. Стороні обвинувачення необхідно саме тимчасово володіти предметом, документом, щоб провести його огляд, експертизи, пред'являти для впізнання тощо.

Як відомо, право власності складається з трьох складників: володіння (безпосереднє контактування особи з річчю), користування та розпорядження. При цьому правочин відчуження входить до правомочності розпорядження, у зв'язку з чим у положенні ч. 1 ст. 170 КПК України слово «відчуження» варто замінити на «володіння».

Варто акцентувати увагу, що згідно з чинною редакцією ч. 1 ст. 170 КПК України можливо накладати арешт на майно підозрюваного, обвинуваченого, засудженого, третіх осіб. При цьому решта майна допускається з метою забезпечення: 1) збереження речових доказів; 2) спеціальної конфіскації; 3) конфіскації майна як виду покарання або заходу кримінально-правового характеру щодо юридичної особи; 4) відшкодування шкоди, завданої внаслідок кримінального правопорушення (цивільний позов), чи стягнення з юридичної особи отриманої неправомірної вигоди.

Наведена редакція діє з 10 листопада 2015 року, а до того часу накласти арешт на майно можливо було стосовно підозрюваного, обвинуваченого або осіб, які в силу закону несуть цивільну відповідальність за шкоду, завдану діями підозрюваного, обвинуваченого або неосудної особи, яка вчинила суспільно небезпечне діяння. Тобто якщо особа не мала такого статусу, той слідчий суддя не мав права винести ухвалу про арешт майна. Навіть якщо у слідчого судді були достатні підстави вважати, що певною особою було вчинено кримінальне правопорушення, слідчий суддя не мав повноважень накладати арешт на майно особи, не вказаної у ч. 1 ст. 170 КПК України. Відтак, правильною вважалася практика, коли слідчі судді визнавали клопотання про накладення арешту на майно передчасними та відмовляли у їх задоволенні, оскільки на момент їх розгляду особам, про майно яких йшлося в клопотанні, не було повідомлено про підозру. На необхідності дотримання цих вимог наголошувалося в узагальненій судовій практиці щодо розгляду слідчим суддею клопотань про застосування заходів забезпечення кримінального провадження від 07.02.2014 року [2].

Тим часом внесення зміни не зняли дискусію по окремих питаннях. Зокрема, науковцями ставиться питання: як бути в ситуації, коли арешт накладається на майно юридичної особи, щодо якої не здійснюється кримінальне провадження і яка не є учасником кримінального процесу?; чи не буде накладення арешту на майно такої особи грубим порушення права власності з урахуванням положення ч. 6 ст. 170 КПК України? Слідчо-судова практика з цього приводу засвідчує відсутність послідовності в тлумаченні та застосуванні положень КПК України стосовно правового статусу осіб при накладенні арешту на вилучене в них майно [3, с. 71].

Тим часом науковці наголошують, що заслугоує на більш прискіпливе вивчення питання про використання юридичної особи як знаряддя чи засобу злочинів певної категорії. На підтвердження цього вони зауважували, що може скластися така ситуація, коли підприємство було придбано та використано підозрюваним з метою шахрайським шляхом отримати на нього кредит, але на час судового розгляду кредитні кошти з підприємства «виведено», від чого доходів підприємство не отримало. Водночас таке підприємство має власні ліквідні активи (вироблені товари, виручку від продажу товарів чи послуг, придбані матеріали тощо), про арешт яких заявлено клопотання. При цьому ці активи не набуті в результаті вчинення кримінального правопорушення, не є доходом від нього, не є предметом незаконного обігу або знаряддям, іншим засобом вчинення злочину чи активами, наданими особі з метою сприяти кримінальному правопорушенню. Тому постає слушне питання про те, чому активи «підставної» юридичної особи (боржника чи поручителя) не можуть вважатися такими, що надані фіктивному власникові та керівникові з метою матеріального забезпечення кримінального правопорушення, чи як винагорода за його вчинення, тобто такими, що відповідають критеріям п. 2 ч. 2 ст. 167 КПК України [4, с. 189–190; 3, с. 71].

Під час звернення з клопотанням про накладення арешту на майно також слід урахувати ту обставину, що вимоги щодо учасників кримінального провадження, на майно яких може бути накладено арешт, поширюють свою дію і на випадки, коли клопотання про арешт стосується майна, яке було тимчасово вилучене або вилучене за результатами проведення обшуку.

Беручи до уваги викладене, слід погодитися з І.В. Гловюк у тому, що неодноразове внесення змін до глави 17 КПК України «Арешт майна» позитивно не впливає на стабільність цього інституту, уніфікованість та правильність практики його застосування. Проте деякі з цих змін і доповнень мають прогресивний характер та набувають більш якісної нормативної регламентації. Це стосується таких змін, як, наприклад, визначення поняття та мети арешту майна, чітке розмежування кола осіб, на майно яких може накладатися арешт залежно від його мети, впровадження попереднього арешту на майно або кошти на рахунках фізичних або юридичних осіб у фінансових установах, заборона арешту майна, якщо воно перебуває у власності добросовісного набувача, крім арешту майна з метою забезпечення збереження речових доказів, та інше [5, с. 155–156].

Відповідно до ч. 10 ст. 170 КПК України арешт може бути накладений на рухоме чи нерухоме майно, гроші у будь-якій валюті готівкою або у безготівковій формі, в тому числі кошти та цінності, що знаходяться на банківських рахунках чи на зберіганні у банках або інших фінансових установах, видаткові операції, цінні папери, майнові, корпоративні права, щодо яких ухвалою чи рішенням слідчого судді, суду визначено необхідність арешту майна. Не може бути арештоване майно, якщо воно перебуває у власності добросовісного набувача, крім арешту майна з метою забезпечення збереження речових доказів. Заборона або обмеження користування, розпорядження майном можуть бути застосовані лише у разі, коли існують обставини, які підтверджують, що їх незастосування призведе до приховування, пошкодження, псування, зникнення, втрати, знищення, використання, перетворення, пересування, передачі майна.

Щодо підстав накладення арешту на майно, то І.Й. Гаюр розподіляє їх на фактичні та юридичні. Стосовно фактичних підстав накладення арешту на майно дослідник зазначає, що вони є сукупністю фактичних даних, які вказують на завдання злочином шкоди чи можливість пред'явлення майнових стягнень, а також конфіскації майна за вироком суду. При цьому, на переконання автора, врахувати необхідно те, що накладення арешту на майно має превентивний характер для констатації наявності фактичних даних застосування цього заходу процесуального примусу. Тому, на його погляд, достатньо встановлення факту завдання злочином шкоди, а також кваліфікації дій підозрюваного, обвинуваченого за тією статтею КК України, санкція якої передбачає конфіскацію майна чи інші види майнових стягнень. Фактичною підставою накладення арешту на майно мають бути фактичні дані про завдання не тільки матеріальної, а й інших передбачених законом видів шкоди (фізичної, моральної). Юридичні підстави накладення арешту на майно науковець визначає як необхідність виконання передбачених у законі дій, які в обов'язковому порядку передують виконанню процесуальних дій щодо вирішення питання про задоволення цивільного позову [6, с. 504].

Слідчому, прокурору необхідно пам'ятати про вимогу ч. 5 ст. 171 КПК України, відповідно до якої клопотання про арешт тимчасово вилученого майна повинно бути подано не пізніше наступного робочого дня після вилучення майна, інакше майно має бути негайно повернуто особі, у якої його було вилучено. Проте законодавцем у цьому питанні передбачені певні виключення. Так, у разі тимчасового вилучення майна під час обшуку, огляду, здійснюваних на підставі ухвали слідчого

судді, передбаченої ст. 235 КПК України, клопотання про арешт такого майна повинно бути подано слідчим, прокурором протягом 48 годин після вилучення майна, інакше майно має бути негайно повернуто особі, у якої його було вилучено. При цьому обов'язково слід ураховувати вихідні та святкові дні, які не входять до зазначеного строку подання клопотання про арешт майна. Проте на практиці існують випадки, коли слідчі ані повертають тимчасово вилучене майно, ані накладають на нього арешт. Наприклад, ухвалою слідчого судді Печерського районного суду м. Києва зобов'язано уповноважену особу слідчої групи ГСУ НП України повернути ТОВ «НУ Україна» відповідне тимчасово вилучене майно, оскільки воно було вилучено, у зв'язку з чим вважається тимчасово вилученим, але на нього не було накладено арешт і повернуто воно також не було [7].

На певні невідповідності положень ст. 171 та ст. 167 КПК України вказує Н.С. Моргун. Зокрема, науковець зазначає, що згідно з п. 3 ч. 2 ст. 171 КПК України у клопотанні слідчого, прокурора про арешт майна з-поміж іншого мають бути зазначені документи, що підтверджують право власності на майно, що належить арештувати. Однак автор наголошує на неможливості виконання такої вимоги у разі тимчасового вилучення під час проведення огляду певних об'єктів, як, наприклад, волосина, крапля крові, ніготь тощо, що більше належать до слідів, а не речових доказів. Такі об'єкти не відповідають ознакам, передбаченим ч. 2 ст. 167 КПК України, оскільки не є майном, щодо якого є підстави вважати, що воно: 1) підшукане, виготовлене, пристосоване чи використане як засоби чи знаряддя вчинення кримінального правопорушення та (або) зберегло на собі його сліди; 2) призначалося (використовувалося) для схилення особи до вчинення кримінального правопорушення, фінансування та/або матеріального забезпечення кримінального правопорушення або винагороди за його вчинення; 3) є предметом кримінального правопорушення, у тому числі пов'язаного з його незаконним обігом; 4) одержане внаслідок вчинення кримінального правопорушення та/або є доходом від них, а також майно, на яке їх було повністю або частково перетворено [8, с. 152].

У ході дослідження проблемних аспектів процесуальних підстав і порядку накладення арешту на майно О.Г. Шило підтримує позицію, згідно з якою вилучене під час обшуку майно, що прямо було вказано в ухвалі слідчого судді про надання дозволу на обшук і відповідає критеріям ч. 1 ст. 98 КПК, на цій підставі визнається речовим доказом, і на нього має розповсюджуватися встановлений ст. 100 КПК порядок зберігання речових доказів, тому слідчий, прокурор мають звернутися до слідчого судді з клопотанням про накладення арешту на таке майно з метою збереження речових доказів (п.1 ч. 2 ст. 170 КПК) [9, с. 377]. На нашу думку, позиція О.Г. Шило є дещо спірною. Дійсно, в ч. 1 ст. 168 КПК України зазначено, що тимчасове вилучення майна також може здійснюватися під час обшуку, огляду. Водночас законодавець в даному випадку використовує слово «може», що заперечує імперативність відповідних положень з відсутністю безкомпромісного обов'язку сторони обвинувачення звернутися до слідчого судді з клопотанням про накладення арешту на майно, вилучене під час обшуку. Більше того, виходячи з положень п. 3 ч. 5 ст. 234 КПК України, в ухвалі на обшук слідчий суддя зазначає перелік речей і документів, які підлягають вилученню лише в тому випадку, якщо слідчий, прокурор доведе, що відомості, які містяться у відшукуваних

речах і документах, можуть бути доказами під час судового розгляду. Іншими словами, судовий дозвіл на обшук, під час якого можливо вилучити речі та документи, надається в тому випадку, коли доведено, що вони можуть бути доказом у кримінальному провадженні. При цьому слідчий суддя, відповідно до положень п. 8 ч. 3 ст. 234 КПК України враховує неможливість отримати органом досудового розслідування у добровільному порядку або шляхом витребування речей, документів (наявна можливість приховування, пошкодження, псування, знищення, перетворення чи відчуження відповідного майна). Таким чином, надаючи слідчому, прокурору дозвіл на обшук житла чи іншого володіння особи, слідчий суддя встановлює необхідність в обмеженні права власності особи в інтересах досудового розслідування. В даному випадку мета, про яку говорять вказані науковці (збереження речових доказів у випадку відшукування зазначеного в ухвалі слідчого судді), досягнута, тому й надалі на відшукуване не треба накладати арешт.

Аналізуючи положення ст. 170 КПК України щодо строків звернення сторони обвинувачення до слідчого судді з клопотанням про арешт майна та винесення відповідної ухвали, вбачаємо певні неточності. Зокрема, в ч. 9 ст. 170 КПК України зазначено, що у невідкладних випадках і виключно з метою збереження речових доказів або забезпечення можливої конфіскації чи спеціальної конфіскації майна у кримінальному провадженні щодо тяжкого чи особливо тяжкого злочину за рішенням Директора Національного антикорупційного бюро України (або його заступника), погодженим прокурором, може бути накладено попередній арешт на майно або кошти на рахунках фізичних або юридичних осіб у фінансових установах. При цьому такі заходи застосовуються строком до 48 годин. Невідкладно після прийняття такого рішення, але не пізніше ніж протягом 24 годин, прокурор звертається до слідчого судді із клопотанням про арешт майна.

Тим часом змодельюємо ситуацію, коли детектив НАБУ після накладення Директором НАБУ арешту на майно звертається з клопотанням про арешт майна після 20 годин з моменту прийняття такого рішення. Своєю чергою згідно з ч. 1 ст. 172 КПК України клопотання про арешт майна розглядається слідчим суддею, судом не пізніше двох днів з дня його надходження до суду. За наявності такої моделі кримінального процесуального регулювання вбачаються явні законодавчі прогалини, оскільки, виходячи з наведеної ситуації, детектив НАБУ подав клопотання про арешт майна у строк, передбачений ч. 9 ст. 170 КПК України, однак слідчий суддя, дотримуючись положень ч. 1 ст. 170 КПК України, постановив ухвалу про арешт майна поза строком у 48 годин, що може зумовити подальші труднощі у визнанні вилученого майна допустимим доказом у провадженні.

Беручи до уваги викладене, пропонуємо положення ч. 1 ст. 172 КПК України викласти в наступній редакції: «Клопотання про арешт майна розглядається слідчим суддею, судом не пізніше двох днів з дня його надходження до суду, однак до спливу строку, визначеного в ч. 9 ст. 170 цього Кодексу, якщо клопотання про арешт майна подано на підставі накладеного попереднього арешту на майно або кошти на рахунках фізичних чи юридичних осіб у фінансових установах. Клопотання про арешт майна розглядається за участю слідчого та/або прокурора, цивільного позивача, якщо клопотання подано ним, підозрюваного, обвинуваченого, іншого власника майна і за

наявності – захисника, законного представника, представника юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження. Неприбуття цих осіб на судові засідання не перешкоджає розгляду клопотання».

Акцентуємо увагу на тому, що в ч. 3 ст. 174 КПК України встановлено, що «прокурор одночасно з винесенням постанови про закриття кримінального провадження скасовує арешт майна, якщо воно не підлягає спеціальній конфіскації». Як бачимо, скасувати арешт майна має виключно прокурор, який закриває кримінальне провадження. Водночас виникають наступні питання.

По-перше, яким процесуальним рішенням прокурора скасовується арешт майна, а саме це має бути зазначено безпосередньо в клопотанні про закриття кримінального провадження чи винесена окрема постанова. У цьому питанні ми підтримуємо тих учених, які слушно зауважують, що повернення майна, звільненого від арешту, доцільно оформляти протоколом повернення майна, який слід складати у трьох примірниках, один з яких вручати власнику майна, другий – особі, що здійснювала зберігання майна, третій – долучати до матеріалів кримінального провадження. А у разі скасування арешту на окремі види майна (нерухомість, автотранспортні засоби, цінні папери, банківські вклади) копію ухвали слідчого судді чи суду про скасування арешту необхідно направляти у відповідні органи та установи, що інформувались про арешт цього майна [10, с. 449].

По-друге, як скасовується арешт майна, якщо кримінальне провадження закривається слідчим в межах ст. 284 КПК України. Тобто за наявної моделі кримінального процесуального регулювання таких відносин на законодавчому рівні відсутній правовий механізм скасування арешту майна у випадку закриття кримінального провадження слідчим.

Беручи до уваги приведені законодавчі проблеми регламентації та правозастосування положень ст. 174 КПК України, пропонуємо до КПК України внести такі зміни:

по-перше, частину 1 статті 174 КПК України викласти у наступній редакції: «Прокурор, слідчий, за погодженням з прокурором, підозрюваний, обвинувачений, їх захисник, законний представник, інший власник або володілець майна, представник юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, які не були присутні при розгляді питання про арешт майна, мають право заявити клопотання про скасування арешту майна повністю або частково. Таке клопотання під час досудового розслідування розглядається слідчим суддею, а під час судового провадження – судом».

по-друге, частину 3 статті 174 КПК України викласти в такій редакції: «Прокурор одночасно з винесенням постанови про закриття кримінального провадження зобов'язаний винести постанову про скасування арешту майна, якщо воно не підлягає спеціальній конфіскації, яка набирає чинності після спливу строку, передбаченого ч. 1 ст. 304 цього Кодексу, про що повідомляються зацікавлені особи».

**Висновки.** Резюмуючи проведені дослідження, можна зробити декілька взаємопов'язаних висновків: по-перше, арешт майна як захід забезпечення кримінального провадження накладається лише у розпочатому досудовому розслідуванні, відомості про що внесено до ЄРДР; по-друге, накласти арешт на майно можливо як на стадії досудового розслідування, так і під час судового розгляду провадження по суті; по-третє, арешт

на майно накладається не інакше як за вмотивованим клопотанням прокурора, слідчого за погодженням з прокурором, а з метою забезпечення цивільного позову – також цивільним позивачем, про що слідчий суддя, суд виносить ухвалу; по-четверте, у разі накладення арешту на майно підозрюваний, обвинувачений, засуджений, треті особи зазнають обмеження майнових прав; по-п'яте, арешт майна певною мірою виступає гарантією збереження речових доказів, можливої спеціальної конфіскації, конфіскації майна як виду покарання або заходу кримінально-правового характеру щодо юридичної особи, а також забезпечення цивільного позову.

#### Література:

1. Татаров О.Ю. Законодавчі тенденції у кримінальному процесі України. *Вісник кримінального судочинства*. 2017. № 3. С. 70–81.
2. Узагальнення судової практики щодо розгляду слідчим суддею клопотань про застосування заходів забезпечення кримінального провадження від 07.02.2014 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0001740-14>.
3. Комарницька О., Дем'янчук І. Арешт на тимчасово вилучене майно під час досудового розслідування через повноваження прокурора. *Вісник прокуратури*. 2016. № 1. С. 65–77.
4. Герасимов Р. Деякі питання застосування арешту майна за новим Кримінальним процесуальним кодексом України. *Слово Національної школи суддів України*. 2013. № 4 (5). С. 186–194.
5. Гловюк І.В. Арешт майна як захід забезпечення кримінального провадження: аналіз новел. *Вісник Південного регіонального центру Національної академії правових наук України*. 2016. № 8. С. 155–160.
6. Гаюк І.І. Підстави накладення арешту на майно обвинуваченого. *Держава і право*. 2009. Випуск 46. С. 502–505.
7. Ухвала слідчого судді Печерського районного суду м. Києва від 19.12.2016 р. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/63728196>.
8. Моргун Н.С. Засада недоторканності права власності у досудовому кримінальному провадженні: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Київ, 2015. 237 с.
9. Шило О.Г. Актуальні питання застосування арешту майна в кримінальному провадженні. *Правове забезпечення оперативно-службової діяльності: актуальні проблеми та шляхи їх вирішення*: матеріали постійно діючого наук.-практ. семінару (м. Харків, 27 трав. 2016 р.). Харків, 2016. Вип. 7. С. 375–378.
10. Кримінальний процесуальний кодекс України: наук.-практ. комент.: у 2 т. Т. 1 / [О.М. Бандурка, Є.М. Блажівський, Є.П. Бурдоль та ін.]; за заг. ред. В. Я. Тація. Харків: Право, 2012. 768 с.

#### Дрозд А. В. Некоторые вопросы ареста имущества в уголовном производстве

**Аннотація.** Стаття посвящена дослідженню проблем ареста имущества в уголовном производстве, которое осуществлено через призму положений действующего уголовного процессуального законодательства Украины. На этой основе выделены законодательные пробелы и неточности в части регулирования вопроса ареста имущества; раскрыты практические проблемы наложения ареста на имущество, которое было изъято; сформулированы изменения и дополнения в Уголовный процессуальный кодекс Украины относительно процессуального порядка ареста имущества и обеспечения прав и законных интересов лиц, в отношении имущества которых решается вопрос об аресте.

**Ключевые слова:** арест имущества, следственный судья, суд, следователь, розыск имущества, ходатайства.

**Drozd A. Some problematic issues of the seizure of property in criminal proceedings**

**Summary.** The article is devoted to the investigation of the issues of arrest of property in criminal proceedings, carried out through the prism of the provisions of the current criminal procedural legislation of Ukraine. On this basis, legislative gaps and inaccuracies in the regulation of the issue of property seizure are identified; the practical problems of im-

position of seizure on property that has been seized are disclosed; the amendments and additions to the Criminal Procedural Code of Ukraine concerning procedural order of property arrest and provision of rights and legitimate interests of persons on whose property the issue of arrest is being resolved are formulated.

**Key words:** attachment of property, investigative judge, court, search for property, motion.